

Hồi thứ tám mươi chín

Lục Minh Vũ Bị Truất Ngồi Bang Chúa

Người kia cười lạt nói :

- Thế đã ăn thua gì? Ta chưa động thủ bằm vằm bọn đối đời là lịch sự rồi đó .

Trên nóc nhà một bóng xám nhảy xuống chính là Bất Đân đại sư, một tay cao thủ nổi danh ở chùa Thiếu Lâm. Nhà sư vừa đứng yên đã rút giải đao ra.

Mọi người đều biết là Bất Đân đại sư ra tay trước để thăm dò đối phương thay cho Nhất Đôn đại sư. Vì địch nhân bản lãnh cao thâm là một điều ai cũng nhận thấy mà địa vị của Nhất Đôn còn tôn cao hơn Bất Đân. Ở những môn phái lớn đã có qui củ là khi sư phó có việc thì đệ tử phải làm ngay, hướng chỉ lấy danh dự sư môn mà nói, Bất Đân có thất bại cũng không nghiêm trọng bằng Nhất Đôn bị thua trận.

Bất Đân vung sơn chưởng lên hỏi :

- Thí chủ coi thường nhân vật võ lâm thiên hạ. Bần tăng là Bất Đân không thể nhịn được phải ra xin lãnh giáo mấy chiêu được chăng?

Người kia hỏi lại :

- Lão thật là lớn mật ! Chẳng lẽ còn chưa biết ta là ai?

Bất Đân đại sư đáp :

- Thí chủ không nói ra mà hành tung bình nhật lại rất bí mật thì bần tăng biết thế nào được ?

Người kia chau mày lớn tiếng hỏi lại :

- Minh Vũ ! Lão trọc này có phái là người của Cực Lạc giáo không ?

Lục Minh Vũ bị Cao Thanh Vân cùng những người ở ngoài cửa uy hiếp không sao ra khỏi căn nhà được, đành đứng trong phòng đáp :

- Không phải đâu.

Người kia nói :

- Nến vậy hẳn cũng là người có khí khái, để bản nhân nói rõ tên họ cho mà nghe. Bản nhân họ Phong tên Càn.

Bất Đân đại sư lại hỏi :

- Bần tăng nghe danh đã lâu. Không hiệu Phong thí chủ kêu Lục bang chúa bằng gì ?

Phong Càn đáp :

- Hẳn là sư đệ ta.

Bất Đân đại sư hỏi :

- Nếu vậy ra cả hai vị đều là cao đồ của Đa lão thí chủ, ngày trước đã từng lừng danh thiên hạ?

Phong Càn hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Ai nói cho lão hay?

Lục Minh Vũ xen vào:

- Cao Thanh Vân đã nói cho lão hay.

Phong Càn hỏi:

- Cao Thanh Vân nào? Đó là một chuyện ta không nghĩ tới. Chẳng lẽ Tiêu Dao lão nhân lại ưa gã ư?

A Liệt tuy đã được nghe Cao Thanh Vân nói rõ sứ mạng của y nhưng bây giờ chàng nghe thấy Phong Càn đề cập tới Tiêu Dao lão nhân cũng sinh lòng cảm xúc, chú ý lắng tai nghe.

Lục Minh Vũ di động người đi mấy thước đến gần chỗ Cao Thanh Vân. Trước khi hẳn ra khỏi phòng tất phải giải khai mối uy hiếp này.

Vì hẳn không ra tay được nên chưa trả lời Phong Càn.

Bất Đôn đại sư giơ tay vẫy, lập tức bốn nhà sư đốt đuốc chia nhau đứng bốn góc sân. Những ngọn lửa cháy bùng bùng xua tan màn sương buổi tối.

Bất Đôn đại sư nói:

- Phong thí chủ! Câu chuyện của chúng ta chưa kết liễu.

Phong Càn đáp:

- Phải rồi! phải rồi! Ta dùng bàn tay không này để tiếp lão mấy chiêu. Có điều ta thanh minh trước là ta phải cái tật không ra tay thì thôi, hễ đã ra tay là phải giết người. Lão nên nhớ kỹ điều đó.

Bất Đôn đại sư lạnh lùng đáp:

- Phong thí chủ hãy phô trương bản lãnh rồi hãy nói cũng chưa muộn.

Nhà sư xoay tay lại tra đao vào vỏ đánh "soạt" một tiếng.

Hiển nhiên lão muốn tỏ ra không thể dùng đao đối chọi với người tay không.

Phong Càn nhăn mũi lại nói:

- Ta rất ghét người tự cho mình là hạng phi thường. Hừ! Lão có dùng đao cũng không được đâu mà lại thu đao về thì ta phải cho lão một số vố bất ngờ.

Không ai hiểu hẳn nói vố bất ngờ đó là nghĩa làm sao. Đồng thời họ cũng không còn thời giờ để phỏng đoán vì hai người trong sân đã chuẩn bị ra tay.

Bất Đôn đại sư đi vòng quanh tìm chỗ sơ hở của đối phương lão đã dùng đến tám, chín thứ quyền pháp mà tìm không ra được chiêu số để xác định thế thắng nên trong lòng không khỏi run sợ.

Phong Càn tay trái cầm kiếm để dựng lên ở trước ngực. Tay mặt giữ lấy bên trái tim, tư thế rất cổ quái. Hắn đứng ở giữa sân và cũng di động theo đối phương xoay chuyển vòng tròn.

Đau khi chuyển hai vòng hắn đột nhiên lớn tiếng quát :

- Hòa thượng hãy coi chừng !

Quát rồi hắn khua chân bước lên hai bước vung chưởng đánh tới.

Bất Đôn đại sư cả mừng múa song quyền vù vù như gió bão tấn công địch nhân theo thế liên hoàn.

Nguyên đối phương lúc phóng chưởng ra đã có chỗ sơ hở quyền lực của Bất Đôn nặng như núi xô ra một luồng kinh phong ào ạt.

Phong Càn chỉ dùng một tay phải xoay đi xoay lại phong tỏa từ trên xuống dưới. Hắn lùi lại tựa hồ không chịu nổi thế công của đối phương.

Quần hùng hiện diện lại trường đều cho bản lãnh Phong Càn bất quá chỉ đến như vậy mà thôi.

Nhưng trong chớp nhoáng, kiếm quang loá mắt. Tiếp theo Bất Đôn đại sư rú lên một tiếng thê thảm. Người nhà sư bị hất lùi lại bảy tám thước rồi rơi xuống đất đánh huych một tiếng.

Đao nhiều cao thủ đều trông thấy nhà sư bị địch nhân cầm kiếm ở tay trái hốt đứt một cánh tay mặt, đồng thời bị kiếm khí hất bay đi bảy tám thước.

Ai nấy đều kinh ngạc vì thanh kiếm trong tay Phong Càn không hiểu rút ra khỏi vỏ từ lúc nào. Đồng thời hắn vung kiếm chém người cũng không ai trông thấy.

Nhất Đôn đại sư tức giận nói :

- Phong Càn ! Kiếm pháp của thí chủ thật là lợi hại !

Phong Càn tra kiếm vào vỏ rồi lạnh lùng nói :

- Đó là tại y chẳng biết tự lượng nên phải chịu quả báo. Nếu y không thu giới đao về thì bản nhân lại không sử kiếm.

Nhất Đôn đại sư tức quá háng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Thế là nghĩa lý gì ?

Phong Càn đáp :

- Các vị bất tất phải nhọc lòng..

Câu này Phong Càn nói với nhà sư Thiếu Lâm chạy đến ôm Bất Đôn đại sư dậy. Hắn nói tiếp :

- Tuy y chỉ bị đứt một cánh tay, nhưng lưỡi kiếm của ta có chất kịch độc. Nếu để y chảy máu ra mà chết còn đỡ đau khổ, nếu bó thuốc cầm máu lại càng khổ sở hơn.

Hắn chưa dứt lời Bất Đôn đại sư lớn tiếng rên la cực kỳ thê thảm.

Bất Đôn đại sư là một tay cao thủ mà bị thua một cách mau lẹ cùng thảm thiết như vậy, dĩ nhiên khiến mọi người đều kinh hãi. Quân hùng còn kinh hãi hơn vì tiếng rên la thê thảm của Bất Đôn đại sư. Đáng lẽ đại sư là người dày công hàm dưỡng từng trải không biết bao nhiêu sóng gió nguy hiểm thì có chết cũng không rên la mới phải.

Vì thế mà tiếng rên la của Bất Đôn đại sư khác nào những mũi đao sắc bén đâm vào tim óc người ta. Ai cũng biết trên lưỡi kiếm của Phong Càn có chất độc phi thường.

Liệt xuýt nữa bật lên tiếng cười khoái trá vì Bất Đôn đại sư chính là một trong những người đã tham dự vào cuộc tàn sát cả nhà họ Tra.

Nhưng chàng thấy cả Cao Thanh Vân lẫn Trình Huyền Bạo đều lộ vẻ đau thương phần nộ, đột nhiên chàng ngừng lại không phát ra tiếng cười và trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Nguyên Cao Thanh Vân và Trình Huyền Bạo nổi lòng bi phần không phải vì cuộc sinh tử của một cá nhân mà vì Bất Đôn đại sư cũng là nhân vật nổi danh. Không kể nhà sư là Phật môn đệ tử, chỉ nói về cương vị võ lâm, lão là một hảo hán cương nghị, thẳng thắn. Nay lão bị Phong Càn làm cho thảm bại và biến thành tư cách yếu ớt, không bằng đàn bà con nít.

Đó mới là nguyên nhân chính gây mối đau lòng cho mọi người.

Nổi bi phần của Cao Thanh Vân không phải vì mối giao tình cá nhân. Đại phạm những người đường đường chính chính mà bị kẻ khác làm nhục tất ai cũng nổi lòng công phần.

Bỗng nghe một người lớn tiếng quát :

- Phong Càn ! Bần tăng muốn coi xem kiếm pháp của thí chủ đã đủ sức hoành hành thiên hạ được chưa ?

Liệt nghe khẩu âm người này rất quen tai, mà không nhớ ra được đã nghe thấy ở đâu ? Đây là một điều chưa từng có, vì trí nhớ của chàng rất dai. Bình sinh chàng chưa gặp việc gì đã nghe qua mà không nhớ.

Liệt di động mục quang ngó ra ngoài cửa thấy một nhà sư cao gầy, tay cầm cây phương tiện sạn nhảy vào trong viện.

Phong Càn lạnh lùng hỏi :

- Tên hiệu nhà sư là gì ?

Nhà sư cao gầy đáp :

- Bần tăng là Bất Trần. Người vừa bị thương về tay các hạ là sư huynh của bần tăng.

Tiếng rên la của Bất Đôn đại sư đã bớt đi vì lão được di chuyển qua bên kia bức tường.

Phong Càn ngửa mặt lên trời vừa cười vừa nói :

- Hay lắm ! Trước nay ta chưa từng khuyên ai trốn tránh. Nhà sư còn dám vào đây đáng lẽ là có tư cách.

Bất Trần chưa lên tiếng thì Nhất Đơn đại sư đứng dưới cửa sổ đã niệm Phật hiệu rồi nói :

- Bất Trần sư đệ ! Sư đệ không phải là địch thủ của Phong thí chủ, nên lùi lại đi thôi !

Bất Trần ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Dạ !

Nhưng mục quang nhà sư vẫn đẩy về thù nghịch nhìn chăm chặp vào mặt Phong Càn, chân từ từ lùi bước.

A Liệt đứng đối diện với Bất Trần nên chàng nhận rất rõ. Chàng thấy nét mặt nhà sư khích động dị thường. Ngoài mối bi phẫn còn ẩn giấu vẻ bề bàng và hơi hận. Nỗi lòng của nhà sư rất mãnh liệt lộ ra ngoài mặt ai cũng trông thấy.

A Liệt chẳng hiểu mình có nhận lầm không. Sư thực Bất Trần hòa thượng không có để lộ ra tâm sự kỳ lạ này mà chàng lại cảm thấy như vậy.

Chàng đảo mắt nhìn qua người khác để coi xem còn ai có phản ứng gì với cảnh tượng này không.

Chàng vô tình ngó tới Lục Minh Vũ thì thấy hấn lộ vẻ kinh dị khác thường, tựa hồ cử động của Bất Trần khiến hấn hoang mang không sao hiểu được.

A Liệt di chuyển ý niệm trong đầu óc về Bất Trần của Lục

Minh Vũ. Bỗng chàng đem hai ý niệm liên kết với nhau rồi đột nhiên tỉnh ngộ. Bây giờ A Liệt đã hiểu Bất Trần hòa thượng là ai rồi, sở dĩ chàng nghe thanh âm quen tai thì ra Bất Trần hòa thượng chính là Quán đại sư mà chàng đã gặp ở cung Cực Lạc. Ngày trước chàng không ngó thấy mặt Quán đại sư mà chỉ nghe rõ thanh âm.

Có điều thanh âm của Bất Trần hòa thượng cũng hơi khác Quán đại sư bữa trước một chút nên trong lúc nhất thời A Liệt không nhớ ra được. Giả tỷ chàng không ngó tới Lục Minh Vũ và liên tưởng hai người vào với nhau thì ấn tượng ở cũng Ất Mộc không hiện lên được, và chàng chẳng thể nào nghĩ ra Bất Trần là ai.

Vì Bất Trần hòa thượng là Quán đại sư nên vẻ kinh ngạc của Lục Minh Vũ không giấu nổi. Đó là một điều giải thích chẳng khó khăn gì. Bất Trần hòa thượng đã là người Cực Lạc giáo tất hiểu rõ mối quan hệ giữa Lục Minh Vũ cùng Phong Càn và còn có thể biết rõ võ công của Phong Càn cao thâm đến trình độ nào rồi.

Vì những lý do trên, nếu Bất Trần hòa thượng giả vờ như vậy mới là hợp lý. Đằng này hiển nhiên Bất Trần chân tâm định quyết một trận tử chiến mới là chuyện lạ.

A Liệt trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân cất bước đi về phía cửa phòng.

Lúc chàng lướt qua Lục Minh Vũ, hấn vẫn nhường cho chàng đi. Cả những người khác cũng vậy, chàng tới đâu, mọi người đều lảng lạng tránh ra để nhường lối.

À Liệt còn cách cửa phòng chừng một bước, đột nhiên xoay mình phóng chưởng ra đánh binh một tiếng. Một bóng người bị hất lùi lại chính là Lục Minh Vũ.

À Liệt lạnh lùng nói :

- Các hạ nên ngoan ngoãn ở lại trong phòng là hơn.

Phát chưởng này chàng đã phát huy công lực chân chính. Lục Minh Vũ cảm thấy khí huyết nhộn nhạo thì trong lòng kinh hãi, vội vận công điều dưỡng, không dám mở miệng nói gì nữa. Bên ngoài Phong Càn đùng đùng nổi giận nhìn Bất Trần quát hỏi :

- Lão còn trợn mắt lên làm chi ? Hay là lão muốn liều thân ?

Nhất Đơn đại sư nói :

- Phong thí chủ ! Lão tăng muốn thỉnh giáo thí chủ.

Phong Càn đáp ngay :

- Bất tất phải nhiều lời. Cả hai vị đồng thời xông vào cũng được.

Bất Trần đột nhiên trầm giọng nói :

- Nhất Đơn sư huynh ! Tiểu đệ muốn liều mạng với hãn một phen.

Quần hùng các phái khác không dám chõ miệng vào, vì hiện giờ phái Thiếu Lâm đứng ra ứng chiến. Việc này có quan hệ đến danh dự môn phái nên không ai dám quấy nhiễu.

Nhất Đơn đại sư thấy Bất Trần nói bằng một giọng kiên quyết dường như có cách đối phó thì nghĩ bụng :

- Phái Thiếu Lâm ta thiếu gì tuyệt nghệ. Không chừng Bất Trần đã luyện được một môn nào đó, nên y kiên quyết xin ra đối chiến.

Nhất Đơn nghĩ vậy liền gật đầu đáp :

- Được rồi ! Có điều sư đệ phải cẩn thận mới được.

Bất Trần tiến ra hai bước, khí thế hung mãnh, liền tay cởi áo tăng bào. Bây giờ lão mắt trợn mày dương, thái độ cực kỳ uy vũ chẳng còn chút chi là con người đã xuất gia. Bất Trần cao và gầy coi đã nhẹ nhàng, lại thêm vào khí phách hào hùng, lão biến thành người oai phong凛冽.

À Liệt ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Không trách ngày trước ở cung Ất Mộc trong Cực Lạc giáo Quán đại sư đã nổi tiếng là mỹ nam tử. Nay mình thấy lão quả nhiên danh bất hư truyền.

Bỗng nghe Phong Càn cười khanh khách nhẩy xổ lại nhanh như điện chớp.

Bất Trần hòa thượng cũng mau lẹ không kém. Tay cầm cây phương tiện sạn vung lên tấn công Phong Càn như gió táp mưa sa. Chiếc vòng trên cây sạn bật ra những tiếng leng keng không ngớt.

Cây phương tiện sạn khác nào con thần long ra khơi vẫy vùng vừa công vừa thủ, khí thế cực kỳ mãnh liệt.

Phong Càn chẳng những chưa chiếm được thượng phong mà còn bị bức bách phải lui lại bốn, năm bước.

Tuy nhiên, Nhất Đơn đại sư nét mặt không lộ vẻ vui mừng chút nào.

Nhà sư nghiêng chặt hai hàm răng ngấm ngấm thở dài.

Nguyên Nhất Đơn đại sư là một trong những nhân vật lãnh tụ võ lâm, võ công tinh thâm là một điều không cần nói ai cũng biết rồi. Lão thấy Bất Trần ra tay không có công phu gì kỳ lạ thì biết là hỏng rồi.

Hiện giờ Bất Trần tuy thắng thế một chút nhưng đó bất quá trông vào uy lực về sạ pháp của sư môn mà thôi, thực ra chưa phải đã chiếm được thượng phong.

Quả nhiên Phong Càn khởi kiếm phản công. Kiếm quang lấp loáng xen vào bóng sáng, Bất Trần lùi lại bảy tám bước liền. Cánh tay mặt và cả cây phượng tiện sạ của nhà sư đều bị rút xuống đất. Phong Càn nổi lên tràng cười rộ. Một nhà sư nhảy đến bên Bất Trần rịt vết thương bằng một thủ pháp rất thuần thục. Y lại lấy miếng vải bông đắp vào cho cầm máu.

Phong Càn nói :

- Y không sống được nữa rồi

Quần hào trong trường ngưng ngác nhìn nhau, chẳng ai nói câu nào.

Liệt nổi lên tràng cười sang sảng, khiến bao nhiêu con mắt đều ngó vào mặt chàng. Cả Phong Càn cũng vậy.

Chàng cười rồi ngừng lại nói :

- Các vị đó chưa chắc đã chết đâu.

Phong Càn trợn mắt lên hỏi :

- Phải chăng người là Tra Tư Liệt ?

Liệt đáp :

- Chính là tại hạ.

Phong Càn hỏi :

- Người cũng muốn nếm độc kiếm của ta chăng ?

Liệt xua tay đáp :

- Các hạ giữ lấy mà nếm.

Phong Càn tức giận hỏi :

- Người đã không dám ra tay thì sao lại dựng miệng vào việc người ta ? Ta cũng còn món nợ cần tính với người, người muốn trốn tránh cũng không được đâu.

Liệt hỏi :

- Nghe khẩu khí các hạ thì dường như định liệu lý xong những người ở đây rồi mới tới lượt tại hạ. Có phải thế không?

Phong Càn lạnh lùng hỏi lại:

- Sao? Người không đồng ý chăng?

Λ Liệt vội đáp:

- Không! Không! Đồng ý lắm chứ. Phần lớn những người ở đây là cừu nhân của tại hạ. Chắc các hạ cũng biết rõ rồi.

Phong Càn trợn mắt lên nói:

- Vậy cũng còn một số ít không phải là cừu nhân của người. Nếu ta đối phó với họ thì người tính sao, có ý gì phản đối không?

Λ Liệt xoa tay đáp:

- Phong lão huynh! Lão huynh đừng ngang tàng như thế có được không? Dù tại hạ có ý phản đối thì đã sao? Chẳng lẽ lão huynh lại chặt cánh tay để nuôi chất độc của bảo kiếm chăng?

Chàng đã chẳng kể đến thân phận, cũng không úy kỵ gì nữa nên chỉ buột miệng mà đáp.

Bất Trần hòa thượng rú lên rất thâm. Cách tường bên kia là Bất Đôn vẫn rên rỉ không ngừng. Nhà sư buộc thuốc rồi ôm Bất Trần chạy đến bên Bất Đôn.

Phong Càn nhìn Λ Liệt trở vào Bất Trần hỏi:

- Người có nghe thấy không? Nếu người muốn biết mùi thì hãy chờ đấy. Bây giờ ta hãy đối phó với Võ Dương trước, xem người định làm gì?

Λ Liệt cười hi hi đáp:

- Hà tất Phong lão huynh phải nóng nảy? Thế này có được không? Tại hạ đối phó với bọn cừu nhân trước. Lão huynh ở ngoài reo hò trợ oai giúp tại hạ.

Phong Càn chưa trả lời thì trong phòng có thanh âm đồng đạc cất lên hỏi:

- Phong Càn! Các hạ dựa vào đâu mà ra tay hại người?

Tiếng nói vừa dứt, người đã xuất hiện đứng trước cửa. Chính là Cao Thanh Vân. Cao Thanh Vân tay cầm bảo đao oai phong lẫm liệt.

Λ Liệt giật mình kinh hãi vội đến bên hỏi:

- Cao huynh không sợ Cực Lạc Giáo chủ đánh lên ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh đã thẳng thắn đứng ra là hẳn biết rồi khi nào còn dám ám toán.

Cao Thanh Vân nói mấy câu này, đại đa số không hiểu ra là nghĩa làm sao.

Λ Liệt hỏi:

- Cao huynh nói vậy là ý gì?

Cao Thanh Vân đáp :

- Phong Càn là truyền nhân chính thức của Nhân Ma Đa Thiên Hoàn. Lục Minh Vũ tuy cũng là môn hạ Đa Thiên Hoàn, nhưng không phải là đại biểu của lão.

Mọi người thấy Phong Càn thoáng lộ nụ cười cao hứng về câu nói của Cao Thanh Vân, nhưng vẫn chưa hiểu vụ này ra làm sao.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Vụ này cần phải nói lại từ đầu các vị mới hiểu được. Ngày trước Nhân ma Đa Thiên Hoàn đã bị Tiêu Dao lão nhân bắt buộc phải ẩn lánh không được tiếp tục làm càn làm bậy. Đa Thiên Hoàn kể như là hết thời rồi. Nhưng lão sai truyền nhân xuống núi tác hại giang hồ. Vì vậy Tiêu Dao lão nhân đã chịu lời với Đa Thiên Hoàn là nếu đệ tử của hắn không được người của Tiêu Dao lão nhân huấn luyện thì bất cứ gã có làm gì Tiêu Dao lão nhân cũng không can thiệp.

Bùi Khôn Lượng hỏi :

- Vậy Cao huynh là người được Tiêu Dao lão nhân chọn lựa rồi chăng ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ tuy được Tiêu Dao lão nhân truyền thụ võ công, nhưng tư chất kém cỏi, thủy chung không đáng được lão nhân gia chiếu cố. Có điều Phong Càn hành động tàn ác, hắn còn tự nhận học nghiệp đã thành, nên tại hạ bất đắc dĩ phải liều mạng với hắn một phen.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Các vị nên biết Phong Càn ý mình có điểm tựa, nhưng phải tự động làm lấy mọi việc mới có thể hoành hành được. Vì thế mà Lục Minh Vũ không dám đánh lén tại hạ. Nếu hắn đắc thủ thì Phong Càn lại không trọn lời hứa của sư phụ. Trường hợp này Tiêu Dao lão nhân có thể tự mình can thiệp, tại hạ quyết Phong Càn chưa dám làm điều quá đáng.

Lục Minh Vũ đứng trong nhà nói :

- Cao Thanh Vân ! Tiên sinh tưởng mình có thể lọt được cửa quan của Phong sư huynh chăng?

Hắn nói câu này tức là đã thừa nhận mình vừa là Cực Lạc giáo chủ vừa là môn hạ của Đa Thiên Hoàn. Đố đồng người trong trường nghe Lục Minh Vũ nói vậy đều không khỏi lấy làm khó chịu vì hắn là chúa tể một bang, bao nhiêu đồng đạo võ lâm trước nay đều tin tưởng.

Cao Thanh Vân né mình nhường lối cho Lục Minh Vũ rồi lớn tiếng :

- Lục Minh Vũ ! Các hạ hãy đến đứng bên cạnh sư huynh. Như vậy chúng ta phân chia giới hạn rõ rệt lại càng thú vị.

Quả nhiên Lục Minh Vũ rảo bước đi rồi dừng chân lại ở bên phải Phong Càn.

Hắn buông tiếng cười lạt đảo nhin toàn trường rồi thủng thẳng nói :

- Tiểu đệ có chí theo Phong sư huynh quét sạch thiên hạ làm bá chủ võ lâm. Còn về vện ngôi bang chúa Cái Bang thì Lục mỗ đâu có thiết gì.

Trên đầu tường có tiếng người nói theo :

- Vưu Nhất Đơn ở Cái Bang hiện đã tuân lệnh hội nghị các vị trưởng lão cách chức Lục Minh Vũ ở trong bang và coi hắn là tên phản nghịch. Người trong bang không được đi lại với hắn nữa. Ai bắt được hoặc giết hắn là có thể lên nhậm chức bang chúa. Các liệt vị quý hữu cao minh ở ngoài bang nếu có ân oán gì với Lục Minh Vũ, xin miễn hỏi đến tệt bang.

Mấy câu tuyên bố rành mạch này trọng yếu nhất là hễ ai giết được Lục Minh Vũ thì chẳng những Cái Bang không coi là thù nghiệt mà còn cảm ơn nữa.

Vưu Nhất Đơn là một trong tứ đại trưởng lão nổi danh ở Cái Bang. Võ lâm thiên hạ chẳng ai không biết. Lời tuyên bố của lão dĩ nhiên đáng kể .

Lục Minh Vũ ngó Vưu Nhất Đơn một cái rồi cất giọng trào phúng nói :

- Vưu Nhất Đơn! Chờ vụ này kết thúc rồi bản nhân sẽ tìm người thanh toán. Nếu người có biện pháp tìm cả mấy tên kia tới đây để bản nhân độc lực bắt sống hoặc giết chết các người trước mặt quần hùng thiên hạ lại càng hay.

Vưu Nhất Đơn ở trên đầu tường nhảy xuống lạnh lùng đáp :

- Bản bang mà nảy ra một tên phản nghịch như người là một mối nhục lớn. Ngày sau không biết ăn nói với đồng đạo thiên hạ võ lâm ra làm sao. Người có thể bớt chút thời giờ thử phô trương tài nghệ cho ta coi.

Lão vừa khích động vừa bẽn lễn không thể nhịn được, nổi bất bình lộ ra ngoài mặt, ai nhìn cũng biết.

Đây là một chuyện hợp lý. Danh dự của Cái Bang đã lừng lẫy. Người làm bang chúa địa vị tôn cao là thế. Có thể nói là một nhân vật được khắp thiên hạ kính trọng. Nhưng Lục Minh Vũ lại là Cực Lạc Giáo chủ khiến cho Cái Bang phải hổ thẹn không muốn nhìn thấy ai nữa. Vì vậy mà Vưu Nhất Đơn là một nhân vật càng lão luyện lại đang thẹn thùng, không giữ bình tĩnh tri trọng được như ngày thường nữa.

Quần hùng nhận thấy đây là việc riêng của Cái Bang, người ngoài không tiện nhúng tay vào, nên ai nấy đều kín tiếng để mặc họ lý luận với nhau chứ không nói gì.

Vietkiem.com